

pautukseen, niin ovat he velvolliset ottamaan osaa vallankumouksellisen proletariaatin luokkataisteluun.

Tämän käsityksen levittäminen miljoonain sodan uhrien keskuudessa ja heidän vetämisensä pois reformististen sodanuhrijärjestöjen ja kansainvälisen Työtoimiston Geneven osaston vaikutuspiiristä on tärkeä vallankumouksellisten ammattiyhdistysten tehtävä. Kongressi päättää sen vuoksi:

1. ryhtyä suhteisiin sotauhrien internationalen kanssa joka nojautuu näihin pääedellytyksiin ja joka on ottanut tehtäväkseen jäsentensä kouluttamisen osanottajiksi luokkataisteluun ja täten kapitalistista rosvousta vastaan;

2. muodostaa Punaisen Ammatillisen Internationalen keskusneuvostossa ja ammatillisissa keskuksissa joka maassa osaston sodan uhreja koskevan kysymyksen varalta.

Punaisen ammatilliseen Internationalen lukeutuvat ammattiyhdistykset selittävät olevansa valmiit tukemaan sodan uhreja heidän taistelussaan elin- ehtojensa parantamiseksi kapitalistisen järjestelmän vallitessa, ja odottavat niiltä, sodan uhreilta, jotka työskentelevät olematta täysin työkykyisiä, täyttä solidarisuutta tulevassa taistelussa työnostajien kanssa."

Kuulun taiteilijan lausunto kommunismista ja työläisten suhteesta toisiinsa

Kristianiassa on vierailut Goethen, Heinen ja Werhaerenin lausujana eräs Saksan huomattavimpia nykyaikaisia näyttelijöitä, Alexander Moissi, Shakespearen, Tolstoin, Ibsenin ja Björnsonin etevä tulkittaja, Moissi — joka sivumennen sanoen on kommunisti — on Norjan "Social-Demokratien" haastattelija haastatellut, jolloin Moissi antoi m.m. hänelle lausunnon kommunismista taiteesta ja työläisistä, joka lausunto sinänsä on tyyppillinen erinäisten länsimaisten taiteilijapiirien ajattelutavalle.

"Taiteilijana täytyy minun keskittyä työhöni ja kaiken aikani ja haraustukseni siihen täiteeseen jota itse rakastan ja arvostan. Että minä tuntevan ihmisenä joudun kuohuksiin luokkayhteiskunnan verisestä vääryydestä, rikkaitten ylläilyydestä ja köyhien kurjuudesta, on toinen asia. Minä tunnen niiden kanssa, jotka ovat ahdistettuja ja raskautettuja — minä kärsin heidän kanssaan ja minä toivon heidän kanssaan, että valoisampi päivä ja täytelämpää onni pian tulee sinuaamaan suurta ja kärsivää ihmiskuntaa. Sydämeni on niiden puolella, jotka tahovat hyvää. Se on kommunistien puolella, sillä heidän oppinsa perustuu kristinuskoon, sellaisenaan kuin se alkumuodossaan esiintyi. Olen kommunisti, sillä arvelen, että on oikein ja oikeudenmukaista, että mies antaa värjyvalle takkinsa, kun hänellä itsellään on kaksi.

Vaikka en uskokaan, että väkivaltaisoin keinoin voidaan parantaa maailmaa ja ihmisiä siinä, kunnoitan minä kuitenkin kaikkia, niitä, jotka epäitekkäisti ja idealismin elähtymän johdavat köyhien vapautumista. Lennin menetteli oikein Venäjällä. Ennen vallankumousta oli siellä 30,000 pylvästä tilanomistajaa ja 100 milj. köyhää talonpoikaa. Sitten tuli vallankumous ja nuo 30,000 tilanomistajaa menettivät maansa 100 milj. talonpojalle, jotka nyt ovat kehittyneessä todelliseksi ihmisiksi — sillä he kulkevat kohti valoisampia päiviä.

Ymmärtävätkö työläiset nauttia ja

hyväkseen käyttää hyvää ja aitoa taideä?

Työläiset kuuluvat paraimpaan yleisöön. En milloinkaan näyttele suuremmalla ilolla kuin näytellessäni työläisille. Sillä minä tiedän kuinka suuresti työläiset kaipaavat teattereita ja musiikkia ja kaikkea mikä on kaunistaa. Sillä minä tiedän, että heidän maailmansa on kylmä ja harmaa ja että he siitä syystä mielellään kaipaavat toisinaan lämmintä auringonpaistetta. Berlinissä olen antanut iltapäivänäytintöjä halvoin hinnoin työläisille. Olen lausunut suurimpien klassikkojemme runoja ja olen havainnut, että työläiset ymmärtävät ja nauttivat hyvästä taiteesta. Kuinka paljon parempaan onkaan, että työläiset kokoontuvat konserttisaleihin ja teattereihin kuin että he tuhoavat sielunsa ja ruumiinsa oluttuvissa ja kehoimmissa varieteennäytännöissä?

"Taidetta taiteen vuoksi" on mainio iskusana. Mutta se ei sano kaikkea. Taide ei saa olla itsestään yksinomaan päämaali — sen täytyy olla väline kansan kasvattamisessa ja sydämen luomisen palveluksessa. Ja taide on suurinta ja totisinta, jonka kukin ihmisielu ja ihmisyden havaitsee oikeaksi ja tuntee itsensä siinä. Koko maailma hymyää ja itkee samoja asioita. Jokaisessa ihmisrinnassa on oras hyvälle ja kauniille — jokainen sydän on kuin kaunis puutarha, mutta sitä täytyy kastella ja hoitaa ja auringon on viljalti yuodatettava siihen lämpönsä ja valoansa.

Taide ja taiteilijat ovat kauneuden vaalijoita. Siitä syystä on heillä suuri edesvastuu ja siitä syystä on heidän velvollisuutensa viljellä taidetta siten, että kaikki ymmärtävät sitä ja kaikki täytyvät siitä — kaikkien tulee rikastuttaa sieluaan ja mieltään. Ja vain se, joka tuntuu luonnolliselta ja kauniilta, vain se, jota jokainen ihminen maan päällä voi ymmärtää on aitoa ja tositaideä.

Ihmisten tulee oppia näkemään kaunistaa rasvatyynessä vedenpinnassa ja auringonnoususta ja varhaisen kevättillan hymyhetkeästä. Heidän tulee ymmärtää, että elämä on rikas ja kaunis ja elämisen arvoinen — ja että se tulee vieläkin kauniimmaksi, jos ihmiset tulevat paremmiksi. Taide on eräs niistä välineistä, joilla on kasvatettava ihmiskuntaa, tehtävä jokaisesta ihmisestä parempi, avattava hänen silmänsä, sillä silloin ajattelevat he kauniisti ja ymmärtävät mikä on hyvää ja paha ja toimivat sen mukaisesti."

TUT.

VALITSE!

Ihmiskunta kamppailee nykyään kalamalan kaaoksen keskellä. Elämän kulkua ohjannut kapitalistinen järjestelmä on tehnyt maailmasta helvetin; hyvien voimien, totuuden ja oikeuden, vaikutusvalta on väkivallalla ehkäisty ja ihmiskohtaloita määräävät eläimelliset vaistot. Koko kapitalistisen järjestelmän olemassaolon aikana ovat nämä vaistot käyneet yhä nälkäisemmiksi, sorron ja vääryyden välikappaleilla ovat näkäänä tyydyttyneet. Luonnollisesti on sen täytynyt tapahtua toisten kustannuksella, seurauksena onkin ollut, että puute, kurjuus ja kärsimykset ovat paisuneet mittaamattomiksi niiden keskuudessa, jotka näiden vaistojen määräämisvallan alaisina ovat joutuneet elämään. Kaksi vastakkaisista ilmiötä on siten kasvanut yhä räikeämmäksi, sorto ja kurjuus, ylläisyys ja puute, nautinto ja kärsimys. Elämä on kuitenkin vissin lain alai-

sena — kehityksen rautaisen lain — joka noudattaa sääntöä: kaikella aikansa. Se laki on pitänyt paikkansa ja tulee pitämään, vaikkakin meissä usein saattaa herätä sen suhteen epäilyksiä. — Olisihan mielestämme kapitalistisella järjestelmälläkin jo aikoja sitten ollut aika väistyä elämän jokapäiväiseltä näyttämöltä, siksi suuret ovat olleet sen luomat vääryydet, sorto, väkivalta, kurjuus ja kärsimykset. — Todellakin on kehityksen laki tässä suhteessa kulkenut eteenpäin vitkalisiin askelin, mutta lopultakin on se perille ehtivä ja rautaisin ottein tarttuva elämän vaiheisiin. Sen pakottamina kamppailevat jo tällä hetkellä ihmisyksilöt ja kansat kaikkialla, sekä henkisiällä, että aineellisilla aloilla kalamalan kaaoksen keskellä. Maailma on muodostunut yhdeksi suureksi taistelutantereeksi, käydään taistelua siitä: saako kapitalistinen järjestelmä eteenkinpää pitää määräysvaltaa käisissänsä, tai onko sen väistytävä uuden yhteiskuntajärjestelmän tieltä; saavatko eläimelliset vaistot jatkuvasti temmeltää, tai astuuko totuus ja oikeus elämän ohjaajiksi. Taistelua on kestänyt kauan sorretut luokat ovat herättyään asemastaan tietoisiksi jättäneet jälkeensä jo vuosikymmenien takaisen taistelutaipaleen. Mutta vasta viime aikoina on taistelu kasvanut laajuudeltaan koko maailman käsittäväksi, ja kiihtynyt. Tämä taistelu on temmannut mukaansa kaikki. Kautta maailman kulkee luokkataistelun rintama, sorretut ja sortajat vastakkain seisoen. Pohjoisesta etelään, idästä länteen, kulkee kiihtyvän taistelun rajaton linja. Käsi kädessä kulkevat taisteluun ja olka olan vieressä jakavat iskuja veljeyden yhdistämät raatajat. Pohjolan raatajat, lännen kalpeat proletarit, idän keltaihoiset sorretut ja etelän tummahipiiset orjat ovat oppineet tuntemaan toisensa ja yhteisen asemansa. He ovat yhdessä nousseet maailman yhdistynyttä sortojärjestelmää kapitalismia vastaan.

Taistellaan ihmiskunnan kohtalosta. Taistelu on temmannut mukaansa kaikki, puolelle eli toiselle. Sorron, vääryyden ja väkivallan puoltajat ovat astuneet leiriinsä, totuuden ja oikeuden vaattijat samaten. Puolueettomaksi jätettyminen merkitsee liittymistä viholliseen.

Toverit!

Oletko aherrukseksi keskellä hetkekäikään pysähtynyt tarkkailemaan, mitä elämässä tapahtuu, ja ajattelemaan, minkätähden itse elät? Oletko ollut tilaisuudessa näkemään kotia, missä ylellisyys asustaa, missä nautinto on määrääjänä, missä lapset puhtaina kyläisinä ja iloisina leikkivät; ja oletko käynyt kodissa, missä päivästä päivään asuu kärsimys, missä nälkä on lähtemättömänä vieraana ja lapset liukaisina ja viluisina puutteen kourissa värjötävät? Jos olet tämän huomion tehnyt, niin varmasti olet ymmärtänyt samalla hirvittävän eroavaisuuden, joka näiden kotien välillä vallitsee. Oletko ajatellut, mistä tämä eroavaisuus johtuu? — Eikö silloin todellisuus ole sinulle paljastanut, ja eikö rinnassaasi ole herännyt kutsuva ääni, joka sanoo elämälläsi löytyvän tarkoituksen? Eikö velvollisuutesi ole silloin kutsunut?

Jättäytyä välinpitämättömäksi, puolueettomaksi, merkitsee totuuden ja oikeuden rintaman tahallista heikentämistä. Sellainen menettely on rikos itseään ja ihmisyden asiaa kohtaan. Velvollisuus kutsuu taisteluun. Ei vain veltoiksi mukanakulkijaksi, vaan todelliseksi epäitekkääksi, uhravaksi asiastaan tietoisiksi taistelijaksi. Nuor-teat voimat ja kyvyt on kannettava

ihmisyden asian alttarille. Rakkauts kärsiviä kohtaan täytyy olla kannustajana, joka johtaa eteenpäin silloin, kun tulee kysymykseen yksilöllisestä onnellisuudesta kärsimyksiin astumisen. Epäroimiseen ei enää aikaa! —

Tuskanhuudot yltyvät, ne kutsuvat! Valitse!

K. V.

Sananen voimistelusta

Työläisnaisten keskuudessa otetaan vielä meidänkin päivinämy hyvin vähän osaa yhteiskunnalliseen elämään. Välinpitämättöminä useimmat meistä elävät omassa minässään, vähät välittäen maailman hyöriästä. Ei olisi ihme, jos vanhempi polvi olisikin tällainen, mutta nuorisossammekin on huomattavissa samanlaisia oireita. Väitteemme todistamiseksi tarvitsee vain katsoa voimistelusalien ovesta sisään. Ruumiillinen kasvatus on aatte, jonka hyväksi jokaisen kannattaa tehdä työtä. Mutta vähän on tekijöitä ilmestynyt. Vähän on aikaansaava-raavia naisia, jotka haluavat luoda työväenluokalle valoisampaa tulevaisuutta.

Voimistelu on ruumiillisen kasvatuksen yksi toimintamuoto, mikä sopii kaikille: naisille, miehille ja lapsillekin, sovitettuna kunkin ikä- ja sukuluokan ruumiin vaatimusten mukaan. Voimistelua on eri aikoina opetettu erililla ja vieläkin opetetaan. Naisvoimistelukuin on tähän asti ollut hyvin jäykkää ja paljon voimia tuhaava. Mutta meidän päivinämy koetetaan jo niin paljon kuin mahdollista päästä vapaaksi tuosta vanhasta ja luoda tilalle paljon vähemmän voimia kysyvä ja naisille sopivampi voimistelumuoto.

Jokainen, ken on ollut mukana voimistelussa ennen ja ottaa siihen osaa vielä nytkin, huomaa sen eron, mikä on vanhan ja uuden voimistelumuodon välillä. Uusi on parempaa, useimmiten juuri siksi, että vuosikausien harjoittelu ja kehitys on johtanut siihen. Kaikilla Työväen Urheiluliiton kursseilla on jo opetettu uutta voimistelumuotoa, joten me työläisnaiset olemme kulkemassa eteenpäin voimistelun alalla. Jokaisen työläisnaisen velvollisuus onkin tästä alkaen ryhtyä harjoittelemaan uutta voimistelumuotoa ja siten luoda itselleen ja tulevalle polvelle terve ja voimakas ruumis. Terveessä ruumiissa asustaa silloin myöskin terve sielu.

Voimistelua voidaan harjoittaa joko kotona tai sitävarten perustetuissa seutuilaisuudessa näkemään kotia, missä ylellisyys asustaa, missä nautinto on määrääjänä, missä lapset puhtaina kyläisinä ja iloisina leikkivät; ja oletko käynyt kodissa, missä päivästä päivään asuu kärsimys, missä nälkä on lähtemättömänä vieraana ja lapset liukaisina ja viluisina puutteen kourissa värjötävät? Jos olet tämän huomion tehnyt, niin varmasti olet ymmärtänyt samalla hirvittävän eroavaisuuden, joka näiden kotien välillä vallitsee. Oletko ajatellut, mistä tämä eroavaisuus johtuu? — Eikö silloin todellisuus ole sinulle paljastanut, ja eikö rinnassaasi ole herännyt kutsuva ääni, joka sanoo elämälläsi löytyvän tarkoituksen? Eikö velvollisuutesi ole silloin kutsunut?

Jättäytyä välinpitämättömäksi, puolueettomaksi, merkitsee totuuden ja oikeuden rintaman tahallista heikentämistä. Sellainen menettely on rikos itseään ja ihmisyden asiaa kohtaan. Velvollisuus kutsuu taisteluun. Ei vain veltoiksi mukanakulkijaksi, vaan todelliseksi epäitekkääksi, uhravaksi asiastaan tietoisiksi taistelijaksi. Nuor-teat voimat ja kyvyt on kannettava